

Hồi 8

Độc y cải tạo người sống

B ồng có tiếng trống kèn từ xa vọng lại, năm chiếc kiệu rực rỡ lướt nhanh tới, tám gã thổi kèn đánh trống vừa chạy vừa nổi nhạc, hết sức nhanh nhẹn.

Thân pháp của tám gã trong phường bát âm và các đại hán khiêng kiệu chúng tỏ họ là cao thủ võ lâm. Trên đời chẳng thiếu chi chuyện lạ kỳ, song cao thủ võ lâm mà lại làm kiệu phu và thổi kèn đánh trống thì không phải chuyện thường. Càng khác thường hơn nữa là trong số năm chiếc kiệu, một chiếc trên bốn góc có khắc hình rồng hết sức sinh động, ngoài ra bốn chiếc kia là hình chim phụng hoàng xòe cánh chực bay.

Đây rõ ràng là kiệu cưới của tân lang và tân nương. Nếu chiếc có chạm hình rồng là tân lang thì chim phụng hẳn là tân nương, vậy nghĩa là một người đàn ông cùng lúc cưới những bốn vợ.

Điều này tuy kỳ lạ, nhưng không có nghĩa là chưa từng có, bởi trên cõi đời vốn thiên kỳ vạn lạ. Có điều là từ trong kiệu lại phát ra tiếng khóc tỉ tê mới thật chuyện khó hiểu.

Vô Tâm bật cười nói:

- Tiểu tử, gã này không chê nhiều, cùng một lúc cưới những bốn cô!

Nhạc Quần nhún vai lặng thinh, nhổ hai nhánh cây lên và gỡ mảnh vải trắng kia xuống xếp lại cất vào lòng, song ánh mắt chàng chung quy vẫn không rời khỏi năm chiếc kiệu hoa kia.

Tám gã kèn trống chỉ đưa mắt hồ hững nhìn Nhạc Quần và Vô Tâm, tựa hồ chưa nhận ra thân phận khác thường của họ, bởi hai người lúc này mình đầy bụi đất, hệt như hai người nông dân hay tiểu phu. Cả đoàn nhanh chóng lướt ngang qua hai người, thoáng chốc đã đi xa.

Nhạc Quần bỗng thoáng chau mày nói:

- Vô Tâm huynh thấy không! Nhóm người này thật lạ lùng!

- Có lẽ là người trong võ lâm!

- Trong bốn chiếc phụng kiệu đi sau đều vọng ra tiếng khóc, dường như bốn tân nương đều có tâm sự rất bi thương, song lại không dám khóc to!

- Phụ nữ xuất giá lẽ dĩ nhiên đều có phần bịn rịn với gia đình và mang tâm trạng lo sợ, đó là chuyện thường tình.

Nhạc Quân nhõn miệng cười:

- Thật không ngờ sự hiểu biết của Vô Tâm huynh cũng chẳng phải là ít. Đi nào, chúng ta hãy theo sau xem thử!

Hai người đi theo từ xa, suốt nửa ngày trời mà năm chiếc kiệu kia chỉ dừng lại nghỉ chốc lát, rồi lại tiến về hướng đông bắc, cho mãi gần tối mới đến vùng phụ cận núi Đồng Bách nơi ranh giới Ngạc Dự.

Vô Tâm nhăn nhó nói:

- Tiểu tử, chúng ta cứ đi theo họ riết để làm gì kia chứ? Mổ đói bụng lắm rồi đấy!

Nhạc Quân cười giả lả:

- Đã sắp đến nơi rồi. Tại hạ nhận thấy năm chiếc kiệu này có điều lắt léo chi đây. Vô Tâm huynh nhìn đói một ngày thì có sao đâu?

Khi vào thâm sơn, năm chiếc kiệu lại càng tăng nhanh tốc độ, khoảng canh đầu vào đến thung lũng. Phường kèn trống cũng đã ngưng nghỉ từ lâu, nên tiếng khóc trong kiệu lại càng nghe rõ hơn.

Đường trong thung lũng quanh co khúc khuỷu, đi được chừng ba dặm, bỗng xuất hiện một sơn cốc. Giữa rừng cây um tùm, nếu không nhìn kỹ chẳng những không thấy được lầu các nơi đáy cốc, mà e rằng ngay cả đường đi cũng chẳng tìm được.

Năm chiếc kiệu hoa đi nhanh tới trước khu trang viên nọ, song không hề thấy có đèn treo hoa kết, mà cũng chẳng có vẻ gì là sẽ tổ chức ngày đại hỷ cả. Cánh cổng lớn lạng lẽ mở ra cho năm chiếc kiệu tiến vào rồi lập tức đóng lại ngay.

Nhạc Quân quay sang Vô Tâm cười nói:

- Thế nào? Vô Tâm huynh, trang viên này hẳn là hiếm địa võ lâm, chúng ta đành đi vào bằng lối sau thôi!

Hai người đi vòng sang hậu viện. Bốn bề im phăng phắc, dường như trang viên cũng như một ngôi cổ mộ, cơ hồ có thể nghe được tiếng sinh trưởng của cây cỏ.

Nhạc Quân xốc nách Vô Tâm, như một làn khói nhẹ lướt qua bức tường cao cỡ bốn trượng, hạ xuống, ngay giữa một khoảnh rừng trúc. Trong trang viên quá ư tĩnh lặng, dường như không hề có mấy may sinh khí.

Trên lầu các phía xa thấp thoáng ánh đèn, hết như tại sào huyết của lũ ma quái trong truyện thần thoại.

Nhạc Quân đặt tay lên vai Vô Tâm thấp giọng nói:

- Khinh công của Vô Tâm huynh quá kém, dễ bị phát giác. Để một mình tại hạ vào được rồi, hãy ở đây chờ, tuyệt đối không được đi đâu nhé!

Nói đoạn, ra khỏi rừng trúc, phi thân về phía ngôi lầu cao có ánh đèn. Ngôi lầu này gồm có ba tầng, nhưng chỉ tầng thứ ba là có ánh đèn, song không hề có chút tiếng động.

Nhạc Quân cất người vọt lên đến mái hiên tầng thứ nhất, thân hình đảo nửa vòng tròn rồi vọt thẳng lên tầng thứ ba. Trong ngoài đều im lặng như tờ, chỉ có ánh đèn là còn toát ra chút sinh khí.

Vàng trắng lạnh vén mây thò mặt ra, soi ánh sáng nhàn nhạt xuống mặt đất.

Nhạc Quân rón rén đến sát cửa sổ, chọc thủng giấy dán nhìn vào, bất giác lạnh người, toàn thân nổi gai ốc.

Trong phòng chỉ có mỗi ngọn đèn dầu leo lét, đồ đạc bài trí khá lộng lẫy, một thi thể đàn ông còn trẻ nằm ngửa trên giường ngay đối diện chàng. Người này mặt vàng như nghệ, vóc dáng trung bình, có lẽ chết đã mấy hôm. Khuôn mặt người thanh niên ấy khá tuấn tú. Điều lạ lùng là gia đình giàu thế này có người chết mà lại không có một thân nhân canh giữ thi thể, và cũng chẳng có người đốt giấy tiền vàng bạc.

Kỳ lạ hơn nữa là bên cạnh giường có đặt một chiếc bàn con, bên trên có một chiếc mâm gỗ đựng đầy nỏ dao, kéo, kim, kẹp v. v... sáng choang không một vết bụi.

Nhạc Quân ngây ngẩn nhủ thầm:

- Quái lạ thật! Trong năm chiếc kiệu kia chẳng rõ là ai, sao không thấy người nào cả, mà chỉ có mỗi cái thi thể này thế nhỉ?

"Phạch, phạch, phạch", Nhạc Quân giật nảy mình, lập tức đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động. Chàng cơ hồ không dám tin vào mắt mình, thì ra dưới gầm chiếc bàn còn có hai con gà trống bông to lớn, đã bị trói chặt chân và cánh.

Mọi sự thật là khó hiểu, chàng suy nghĩ mãi vẫn chẳng tài nào liên kết được với năm chiếc kiệu hoa kia. Thế nhưng, càng không lý giải được thì lại càng thúc đẩy thêm tính tò mò.

Cuối cùng, bầu không khí chết lặng cũng bị phá vỡ bởi tiếng bước chân nhẹ như u linh. Nhạc Quân lắng tai nghe. Dường như tiếng động vang lên từ phía thang lầu.

Quả nhiên, tại đầu cầu thang xuất hiện hai bóng người, người thứ nhất tuổi trạc ngũ tuần, mày dài miệng rộng, da mặt hồng hào, mặc áo bát quái và tay cầm một chiếc quạt lông to tướng. Người thứ nhì vóc dáng cao to, mặt ngựa, mắt ó, lưng giắt một chiếc cuốc đào thuốc.

Nhạc Quần sững sờ thầm nhủ:

- Thánh Thủ Gia Cát Tây Môn Khai là một cao thủ hiệp danh vang lừng, sao lại đi cùng với Độc Biển Thước Quảng Sâm thế này?

Chỉ nghe Tây Môn Khai nói:

- Quảng huynh, mọi sự đã được chuẩn bị xong xuôi rồi, phải chăng có thể lập tức động thủ?

Độc Biển Thước đảo mắt nhìn:

- Còn bốn mỹ nữ kia đâu?

- Ở đây!

Thánh Thủ Gia Cát vén tấm trải giường lên, lôi ra bốn cái xác thiếu nữ, đoạn nói tiếp:

- Quảng huynh thấy bốn thiếu nữ này được chăng?

Độc Biển Thước ngấm nghĩa một hồi, đoạn đưa tay chỉ, giọng âm trầm nói:

- Lông mày của người này, da mặt của người này, còn mắt và mũi của người kia!

Nhạc Quần càng thêm thắc mắc hơn, thầm nhủ:

- Thật ra họ định giở trò trống gì thế nhỉ?

Thánh Thủ Gia Cát xoa hai tay vào nhau xuýt xoa:

- Quảng huynh quả là bậc thần y, thủ thuật có thể nói là vô tiền khoáng hậu!

Độc Biển Thước cười u ám:

- Tây Môn huynh, điều kiện giữa chúng ta là...

Thánh Thủ Gia Cát nghiêm mặt:

- Tiểu đệ không bao giờ quên đâu! Sau khi thành sự, Quảng huynh sẽ có một phần.

Hiển nhiên hai người đang có một cuộc giao dịch, họ cùng nhìn nhau cười hội ý. Độc Biển Thước lấy từ trong lòng ra vài lọ thuốc đặt lên bàn, sau đó cầm con dao nhỏ sắc bén trong mâm gỗ đi đến cạnh giường.

- Giải phẫu cho người chết ư?

Nhạc Quần rung động cõi lòng. Tuy biết rằng y thuật của Độc Biển Thước quán tuyệt thiên hạ, song ngay như bản thân Hoa Đà hay Biển Thước tái sinh cũng không cách nào cứu sống được người đã chết. Cái mà người đời gọi là “cải tử hoàn sinh” chẳng qua là chỉ người sắp chết chứ không phải là người đã chết rồi.

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt!” Độc Biển Thước dùng dao nhỏ rạch mấy cái nơi sau mang tai thi thể thanh niên nọ, sau đó lột da lên, “xoẹt” một tiếng xẻo đi.

Nhạc Quần kinh hãi đến mức suýt nữa đã buột miệng rú lên. Lúc này chàng đã lờ mờ đoán ra được họ đang định làm gì, song không biết mục đích ra sao?

Độc Biển Thước tức khắc đổi ngay một con dao to hơn, “xoẹt” một tiếng, lại xẻo đi chiếc mũi với động tác rất nhanh và khéo. Sau đó đi đến cạnh một thiếu nữ, xẻo lấy cái mũi xuống, rồi dùng dao gọt bằng, đặt vào vị trí cái mũi vừa xẻo đi từ thi thể thanh niên nọ.

Nhạc Quần nghe lòng vô cùng căm giận, nhưng sau khi nhận ra bốn thiếu nữ nọ quả thật đã chết, bèn cố nén lửa giận tiếp tục theo dõi.

Động tác của Độc Biển Thước rất điều luyện, chỉ chốc lát đã lột bỏ da mặt của một thiếu nữ khác, cũng rít thuốc vào và thay cho thi thể nọ.

Y thở phào rồi nói:

- Mái tóc, lông mày, da mặt và mũi đều đã thay rồi, giờ chỉ còn lại đôi mắt...

Thánh Thủ Gia Cát nhẹ gật đầu:

- Đúng thế, chỉ còn đôi mắt nữa thôi!

Độc Biển Thước cười nham hiểm:

- Đôi mắt là bộ phận trọng yếu nhất của một mỹ nam tử, nếu có gì trở ngại thì kể như hoàn toàn hoại công...

Thánh Thủ Gia Cát dường như đã hiểu thâm ý của Độc Biển Thước, nhưng vẫn giả vờ không hiểu, cười khan nói:

- Với y học tuyệt thế của Quảng huynh, ắt hẳn thành công một cách thuận lợi thôi!

Độc Biển Thước liếc nhanh đối phương, đoạn ơ hồ nói:

- Kỳ thực tiểu đệ cũng không nắm chắc lắm, nếu không xong giờ đây bắt buộc phải chịu thua.

Thánh Thủ Gia Cát vội cười giả lả nói:

- Quảng huynh cứ cố hết sức mình, nếu có điều chi cần thiết xin hãy cho biết để cùng nhau thương lượng!

Độc Biển Thước nhếch môi cười:

- Tây Môn huynh chớ hiểu lầm, nếu tiểu đệ không cố hết sức mình thì hà tất chấp thuận, thế nhưng... thế nhưng...

Thánh Thủ Gia Cát như thể bị cua kẹp, nếu không bỏ tay xuống nước thì chẳng tài nào thoát được, đành cố nén lòng nói:

- Quảng huynh chớ khách sáo, có điều chi khó khăn xin cứ cho biết!

Độc Biển Thước vờ vĩnh:

- Tiểu đệ đang cần một món tiền, có điều là nêu ra trong lúc này thì thật ái ngại, cho nên... Ôi! Bỏ qua đi thôi!

Thánh Thủ Gia Cát liền thò tay vào lòng lấy ra một xấp ngân phiếu, rút ra mười tấm và nói:

- Đây là một ngàn lạng bạc nén, và đều là ngân phiếu đáng tin cậy cả.

Độc Biển Thước mỉm cười:

- Tây Môn huynh đã khảng khái như vậy thì tiểu đệ cũng chẳng khách sáo làm gì. Tiểu đệ cần đến năm ngàn lạng kia.

Thánh Thủ Gia Cát chẳng hề chau mày, lập tức rút thêm mười tấm ngân phiếu nữa nhét vào tay Độc Biển Thước và nói:

- Quảng huynh đã có khó khăn sao không nói sớm? Quảng huynh cũng khách sáo quá đi!

Độc Biển Thước chẳng hề xem lại, nhét ngay vào bọc:

- Không phải tiểu đệ khách sáo đâu, chẳng qua chợt nghĩ tới nên sẵn dịp nói ra thôi, với giao tình giữa hai ta thì nêu ra lúc nào mà chả được. Tây Môn huynh thấy có đúng chẳng?

Vừa nói y đã bắt đầu động thủ, co hai ngón tay móc vào mắt thi thể nọ, đôi mắt lập tức được lấy ra. Sau đó, y móc lấy đôi mắt của một thiếu nữ khác lắp thay vào, lại rắc lên một ít thuốc bột, đoạn nói:

- Tây Môn huynh, đại công đã thành, giờ đây đến lượt làm cho hấn sống lại!

Nhạc Quần bàng hoàng. Dời đổi ngũ quan đã là vô tiền khoáng hậu rồi, vậy mà còn có thể làm cho người chết sống lại nữa.

Độc Biển Thuốc giơ tay vỗ mấy mươi cái lên thi thể thanh niên, đoạn lại móc ra một viên dược hoàn, vạch miệng bỏ vào. Sau đó kéo một tấm mền trắng phủ lên thi thể.

Nhạc Quần bán tin bán nghi, bởi hiện tại thi thể ấy vẫn chưa động đậy. Thế nhưng giờ đây chàng cũng đâm ra nghi ngờ về nhân cách của Thánh Thủ Gia Cát. Hiển nhiên bốn thiếu nữ này chính là những người đã khóc lóc trong kiệu hoa, đến đây lúc còn sống, giờ chẳng những đã chết mà còn bị lấy mất ngũ quan. Còn thanh niên nọ, phải chăng sau khi đến đây mới chết thì chàng chẳng rõ, thế nên Nhạc Quần cho rằng nhân cách của Thánh Thủ Gia Cát cũng chẳng khác gì Độc Biển Thuốc.

Chỉ nghe Độc Biển Thuốc lại nói:

- Giờ đây đến lượt tạo ra một xú nữ!

Thánh Thủ Cát nói:

- Quảng huynh cũng biết đấy, hai vị công chúa ấy tầm mắt cao lắm, những nam nhân tuấn mỹ thông thường họ chẳng thèm đếm xỉa đến đâu. Phen này cuộc giải phẫu tuy đã thành công, nhưng chẳng rõ có chắc chắn hay không?

Độc Biển Thuốc ra vẻ tự tin:

- Tây Môn huynh đã chọn một nam bốn nữ này ngọt hơn một năm trời. Giờ đây những bộ phận đẹp nhất của họ đã được lắp ráp vào nhau. Nếu như một mỹ nam tử thế này mà còn không được tuyển chọn thì tiểu đệ dám cam đoan trên cõi đời này chẳng còn ai làm họ vừa ý nữa.

Thánh Thủ Gia Cát cười giả lả:

- Quảng huynh nói không sai, trừ phi họ suốt đời ở góa, bằng không thì chẳng thể nào tìm được một người đàn ông nào khác tuấn mỹ hơn nữa! Còn nữ nhân xấu xí kia chẳng qua chỉ là món quà phụ. Nhị công chúa đã bảo tiểu đệ tìm cho một phụ nữ xấu xí nhất trên đời. Theo lời căn dặn của Quảng huynh, tiểu đệ đã chuẩn bị hai con gà trống bông rồi, chẳng hay Quảng huynh cần gà để làm gì?

Độc Biển Thuốc cười kiêu ngạo:

- Không hề có tiêu chuẩn về một người phụ nữ xấu xí nhất trên đời. Có thể chúng ta cho là xấu, mà kẻ khác lại từng gặp người xấu hơn. Do đó, muốn cho công chúa vui lòng, đành phải cất công tự mình tạo ra một người!

Thánh Thủ Gia Cát hớn hờ:

- À, phải phải. Vậy thì Quảng huynh hãy động thủ ngay đi!

Nhạc Quần lại càng tin chắc rằng, vị Thánh Thủ Gia Cát Tây Môn Khai hiệp danh lừng lẫy này chính là một kẻ ẩn ác dương thiện, tâm cơ của y dường như chẳng kém gì Quảng Sâm.

Độc Biển Thước cười nói:

- Xin Tây Môn huynh hãy lột hết áo quần của thiếu nữ xấu xí nhất giùm cho!

Thánh Thủ Gia Cát lập tức tuân lời lột bỏ hết y phục của thiếu nữ nọ. Nhạc Quần hết sức lấy làm lạ, song vì có liên quan đến hai vị công chúa nào đó, khiến chàng nghĩ đến Phụng Hoàng công chúa và Khổng Tước công chúa, nên cần phải kiên nhẫn mà xem xét cho rõ ràng.

Độc Biển Thước lại từ trong mâm gỗ chọn lấy một con dao nhỏ nhất và nói:

- Tây Môn huynh, thủ thuật lần này càng phải nhanh hơn, tuyệt đối không được chậm trễ, tiểu đệ bảo nhỡ lông gà là Tây Môn huynh phải nhổ thật nhanh và trao cho tiểu đệ, nếu chân lông mà nguội lạnh thì chắc chắn bị thất bại.

- Vâng! Quảng huynh, tiểu đệ nhất định y lời!

Đoạn lập tức xách một con gà lên, thủ thế sẵn sàng như đang gặp đại địch.

Nhạc Quần suýt nữa đã bật cười. Nếu không chứng kiến tận mắt thì chàng chẳng thể nào tin được hai vị cao thủ võ lâm lại có hành động kỳ dị và nực cười đến thế.

"Xoẹt, xoẹt, xoẹt!" Độc Biển Thước dùng con dao nhỏ nhanh rạch sáu bảy đường lên trên ngực thiếu nữ nọ, hô lớn:

- Lông ngắn trước ngực, nhanh lên!

Thánh Thủ Gia Cát lập tức nhổ xuống một chòm lông trước ngực con gà trống trao cho Độc Biển Thước. Độc Biển Thước đón lấy, hai tay lên xuống nhanh nhẹn như cấy lúa, cắm những chiếc lông ngắn vào các đường rạch rướm máu.

Cắm hết trước ngực, lại đến sau lưng, hai chân, rồi trên mặt. Sau cùng, lông đuôi dài nhất được cắm vào mông. Chừng sau nửa giờ đã cắm đầy khắp người. Thế là thiếu nữ đã trở thành một quái vật người không ra người mà gà cũng chẳng ra gà.

Thánh Thủ Gia Cát cố nén tự nãy giờ, cuối cùng cười phá lên nói:

- Quảng huynh chẳng những là một bậc thần y mà còn là một thuật sĩ vĩ đại nữa. Sự sáng tạo về mặt y học thế này có thể kể là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

Độc Biển Thuộc móc ra một lọ thuốc to và nói:

- Tây Môn huynh, xin hãy rắc hết lọ thuốc này lên các đường rạch, có lẽ sáng mai lên đường được rồi!

Thánh Thủ Gia Cát lập tức y lời làm theo, vừa rắc thuốc vừa nói:

- Quảng huynh, tiểu đệ cam đoan hai vị công chúa nhất định sẽ ưa thích con quái vật này. Như vậy thì một phen tâm huyết của hai ta mới không hoài phí!

Độc Biển Thuộc lại lấy một tấm mềm đắp lên mình quái vật nọ và nói:

- Chẳng phải tiểu đệ huênh hoang, cuộc phẫu thuật to tát thế này ngoài tiểu đệ ra không ai có thể làm nổi!

Thánh Thủ Gia Cát gật đầu:

- Lẽ dĩ nhiên, nhưng mà võ công của tiểu tử ấy e rằng...

Độc Biển Thuộc thân nhiên ngắt lời:

- Không hề gì, chỉ cần công chúa vừa ý, võ công thấp một chút cũng chẳng sao. Tây Môn huynh nên biết rằng, hai tên chuẩn phò mã kia võ công cũng chưa hẳn là cao minh!

Nhạc Quần tin chắc hai vị công chúa ấy chính là Phụng Hoàng và Khổng Tước công chúa. Về phò mã thì chàng nói mới chỉ gặp được một, còn một người họ Lục thì chưa biết mặt mũi ra sao?

Ngay khi ấy, Nhạc Quần bỗng nghe chung quanh có tiếng y phục lất phất rất khê. Chàng quyết định chớp nhoáng, không làm kinh động đến hai người bên trong, phải dẫn dụ mấy người này ra ngoài trang và hạ thủ cấp tốc.

Chàng lập tức dùng thể Nguỡng quan thiên tượng (ngửa xem bầu trời) vọt đi xa những mười tám trượng, đáp xuống trên mái nhà đối diện, ngoái lại nhìn, bốn đại hán đang lao nhanh tới.

Nhạc Quần lúc này như thể một chú mèo to đối với bốn gã chuột nhất, phải trêu cợt một hồi rồi mới xé xác ăn tươi. Bởi lẽ chủ nhân chúng đã có thể làm một thiếu nữ trở thành một quái vật dị hợm như thế thì lòng dạ độc ác đáng được kể là vô tiền tuyệt hậu.

Lại một cái tung mình vọt ra khỏi bờ tường, chàng dự tính dùng thủ pháp sấm sét hạ sát bốn tên nha trảo này, có lẽ hai cao thủ ở trên lầu chẳng thể phát giác được.

Bốn gã đại hán đều tuổi trạc tứ tuần, trong đó có hai người thân pháp rất cao, song mỗi người đều có đặc điểm riêng, một bị thiếu mất tai trái, một bị xẻo mất cằm.

Nhạc Quần trầm giọng:

- Bốn vị hần là bộ hạ của Thánh Thủ Gia Cát?

Gã đại hán khuyết tai đáp:

- Không sai! Tiểu tử ngươi thì sao? Những kẻ tuổi trẻ trong đời này dám đến Ngọa Long sơn trang nhiễu loạn, ngoài môn hạ của một hai vị ma đầu ra...

Nhạc Quần cười lạnh lùng:

- Ngươi đã đoán đúng! Có lẽ một người lúc sắp chết thì thông minh hơn bình thường!

Đại hán khuyết tai trầm giọng:

- Thật ra ngươi là môn hạ của ai?

Nhạc Quần chột nẩy ý bèn hờ hững ngâm:

- Nước từ khe đá chảy ra lạnh, gió thoảng qua hoa phảng phất hương! (nguyên văn: Thủy tự thạch biên lưu xuất lãnh, phong tống lý hoa quá lai hương).

Hai gã đại hán bị khuyết tật liền kinh hãi vội vàng lùi sau ba bước dài. Gã mất cảm mặt mày co giật một hồi mới nói:

- Ngươi... là môn hạ của Tây Bắc Phong?

Nhạc Quần gằn giọng:

- Bất tất thêm vào hai tiếng môn hạ, ta chính là Tây Bắc Phong đây! Các ngươi cũng biết đến nhân vật "Nước từ khe đá chảy ra lạnh" chứ?

Gã đại hán khuyết tai mặt mày nhăn nhúm, niềm căm hận cực độ đã khiến y quên mất sự giá rét của Tây Bắc Phong cất giọng âm độc nói:

- Môn hạ của người ấy không có nam nhân, mà chỉ có phò mã, nhưng ngươi không giống phẩm cách của một phò mã!

Nhạc Quần chột hiểu. Thì ra câu "Nước từ khe đá chảy ra lạnh" là ám chỉ trưởng bối của hai nàng công chúa kia, và hai gã đại hán khuyết tật này hẳn là có thâm thù đại hận với sư môn mình!

Nhạc Quần buông giọng sắc lạnh:

- Trông các ngươi có vẻ căm hờn thế kia, hẳn là khi xưa Tây Bắc Phong đã từng dạy cho các ngươi một bài học...

Hai gã đại hán kia vừa nghe đối phương là Tây Bắc Phong liền khiếp sợ đến mặt mày tái ngắt, song hai gã đại hán khuyết tật thì lại như điên cuồng lao tới nói:

- Tiểu tử, khi xưa ở trên núi Long Môn, lão quỷ kia...

Nhạc Quần chợt nhớ lại sự phụ đã từng nói trước lúc lâm chung, khi xưa ở trên núi Long Môn, trong khoảng thời gian nhắm ngủ trước lúc trời sáng đã từng làm cho mười mấy tay cao thủ danh tiếng, mỗi người mất đi một bộ phận trên cơ thể.

Hai gã đại hán khuyết tật nghiêng răng ken két, quay sang hai gã đại hán khác gần giọng nói:

- Tiến lên! Người nào dám chần chừ, hừ...

Chưa dứt lời, tám luồng kinh phong đồng thời bay ra, trong số có bốn luồng xoáy kinh là của hai đại hán khuyết tật, thế mạnh như vũ bão.

Thế nhưng, Tây Bắc Phong há phải tầm thường, Nhạc Quần nhếch môi cười nhạt, tung liền ra bốn chiêu Tiểu quỷ thôi ma, Quỷ ảnh thượng song, Âm quỷ thôi đặng và Quỷ ảnh trùng trùng. Chưởng lực hùng hậu khủng khiếp cùng với thân pháp ảo diệu khôn lường, khiến cho bốn gã đại hán bỗng cảm thấy toàn thân xương cốt rời rã như sắp nhũn ra.

"Bùng bùng!" Hai gã đại hán kia lập tức văng ra ngoài xa năm sáu trượng, có lẽ không hề nếm trải chút mùi đau đớn trước khi hôn lìa khỏi xác.

Hai gã đại hán khuyết tật cơ hồ nhắm mắt nín thở tập trung hết toàn lực đẩy ra bốn luồng xoáy kinh kinh hồn, khiến những ngọn cây to gần đó gãy đổ rã rạc và văng bay tứ phía, cát bụi mịt mù hết như dung nham từ núi lửa phun ra.

"Bụp bụp" hai tiếng, dưới nửa chiêu Quỷ hỏa lân đặng, đầu lâu của hai gã đại hán khuyết tật đã lún sâu vào trong lồng ngực. Cả người chúng cũng bị lún sâu xuống đất hơn một thước nên không ngã, thoạt nhìn không thể phân biệt được đâu là đầu, đâu là chân.

Nhạc Quần với bốn chiêu rươi đã hạ sát bốn tay cao thủ, lòng cũng bất giác cảm thấy bùi ngùi, thâm nhủ:

- Nếu như mình không lấy chính nghĩa làm chỗ dựa thì có khác nào một con dã thú hung tàn?

Hiện tại chàng không có thì giờ để mà lo liệu mấy cái thi thể kia, vội quay trở lại cửa sổ tầng lầu ba nhìn vào, bất giác rúng động cõi lòng. Chàng cơ hồ không dám tin vào mắt mình, thậm chí còn hoài nghi cả sự tồn tại của bản thân với hai tay cao thủ kia.

Thì ra thi thể thanh niên nọ đã sống lại rồi, sắc mặt vàng lợt giờ trở nên trắng hồng nõn nột.

Chẳng những thế, hãy xem, mày, mũi, mắt, chẳng bộ phận nào mà không hoàn mỹ, hòa hợp với dáng vóc thanh mảnh. Nhạc Quần ngậy ngẩn, chẳng rõ mình thua kém người ta đến mức độ nào?

Thanh niên nọ mắt long lanh ngồi cạnh Độc Biển Thước, còn Thánh Thủ Gia Cát thì chòng chọc nhìn vào y, sau cùng buông tiếng thở dài khích động nói:

- Quảng huynh quả là thần nhân, tiểu đệ dầu có cố gắng hết mức cũng chẳng thể tìm ra được một chút dấu vết!

Nào ngờ Độc Biển Thước lại khẽ lắc đầu:

- Nếu không vì thời gian quá cấp bách, tiểu đệ còn có thể làm cho hoàn mỹ hơn nữa!

Thánh Thủ Gia Cát kinh ngạc:

- Sao? Quảng huynh bảo y vẫn còn có khuyết điểm ư?

Độc Biển Thước khẽ thở dài:

- Tiểu đệ nhận thấy trên cõi đời bất kỳ một người nào thông minh cần cù đến mấy, dầu có dốc hết tâm huyết cả đời cũng không thể nào đạt đến trình độ đáng phong tạo cực. Chẳng qua là tiền nhân dùng để khích lệ lòng hướng thượng của hậu nhân thôi, chứ trên thực tế từ xưa đến nay làm gì có người nào đã đạt được đến mức độ ấy, kể cả thánh nhân!

Thánh Thủ Gia Cát ra chiều khâm phục:

- Quảng huynh hãy cho biết xem y còn khiếm khuyết gì nữa?

- Điều đó thì...

Độc Biển Thước thoáng lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Niềm tin có thể làm tăng dũng khí, mà dũng khí lại là yếu tố thành công của mọi sự nghiệp. Nếu Tây Môn huynh đã nhất quyết tiến hành việc này thì tiểu đệ nói ra trong lúc này chỉ có hại chứ không có lợi. Thế nhưng...

Ngung giầy lát, dường như không quá đặt kỳ vọng vào việc này, lão nói tiếp:

- Theo sự suy đoán của tiểu đệ, nếu tiểu tử này lọt được vào mắt xanh của nhị công chúa thì quá tốt, còn như đại công chúa...

Thánh Thủ Gia Cát ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ tầm mắt của đại công chúa lại còn cao hơn ư?

- Tây Môn huynh chẳng phải đã biết rồi mà còn hỏi. Huynh cũng thừa biết phen này công khai chiêu khảo phò mã, chủ yếu là vì đại công chúa. Còn như nhị công chúa có vừa lòng vị chuẩn phò mã kia hay không thì chẳng thể biết được, nhưng đủ thấy đại công chúa tuyệt đối không ưng ý vị đại phò mã kia rồi!

Thánh Thủ Gia Cát lặng thinh, Nhạc Quần bèn thừa dịp nhìn xuống dưới đất, bất giác lòng rúng động dữ dội, thì ra con quái vật nửa người nửa gà cũng đã sống lại rồi, đang lăn lộn dưới đất đứng lên.

Đây quả là một thủ đoạn, giày vò thể xác và linh hồn con người tàn bạo nhất. Một con người trở thành gà. Không, phải nói là một quái vật không phải người mà cũng chẳng phải gà, để cho những người khác tha hồ nhạo báng làm vui, thật còn thua một con gà chọi thật sự.

Nỗi căm tức của Nhạc Quần thật không sao diễn tả được, chàng căm hận luôn cả hai nàng công chúa kia, bởi con quái vật này là dự định biếu cho họ mua vui.

Vàng trắng khuyết đã khuất bóng sau rặng cây, không khí buổi bình minh càng lạnh dần lên, Nhạc Quần thử đặt mình vào hoàn cảnh của quái vật kia, chàng bất giác nghe ớn lạnh cả sống lưng.

Người thanh niên nọ trước sau vẫn chưa hé môi nói lấy nửa lời, song Nhạc Quần tin chắc rằng, một người một gà kia vốn thực chưa hề chết, chỉ là bị khống chế bởi một thủ pháp đặc biệt hầu che mắt thiên hạ mà thôi.

Và gương mặt của người thanh niên nọ mặc dù đã thay đổi cả mày mắt mũi da, song Nhạc Quần vẫn cảm thấy quen quen, dường như đã từng gặp ở đâu vậy.

Phương đông hơi hửng sáng, có lẽ đã gần canh năm rồi. Sau cùng quái vật nọ cũng đã đứng lên, trong cổ họng phát ra âm thanh rất kỳ dị. Hiển nhiên nàng ta đã bị phong tỏa á huyết, không thể thốt nên lời, vẻ căm phẫn và khiếp hãi qua đôi mắt rướm lệ nằm sau lớp lông gà.

Độc Biển Thuộc bỗng lên tiếng:

- Tây Môn huynh, sao giờ này vẫn chưa thấy đến nhỉ?

- Đã giao hẹn là vừa qua canh năm sẽ có xe đến đón, chắc cũng sắp đến rồi!

Thanh Thủ Chư Cát đi vào phòng trong lấy ra một cái bao bố to tướng và nói tiếp:

- Quảng huynh, phải bỏ quái vật này vào trong bao, đến rồi mới thả ra có thể khiến cho công chúa vui mừng bất ngờ!

Độc Biển Thước gật đầu:

- Không sai, cách ấy hay lắm...

Đột nhiên, có tiếng bánh xe lộc cộc từ ngoài trang vọng đến, hai cao thủ đồng thời ngưng thần lắng nghe. Thánh Thủ Gia Cát nói:

- Đến rồi, ta đi thôi!

Đoạn xách cái bao bố lên, lại quay sang người thanh niên nói:

- Hãy nhớ kỹ, họ tên người là Lý Tuấn, biệt hiệu Ngọc Kim Cang, đến từ Tinh Tú Hải.

- Vâng!

Thanh niên nọ hết sức ngoan ngoãn đi theo hai người xuống lầu.

Nhạc Quần cũng tức khắc phi thân về phía cánh rừng trúc. Bấy giờ Vô Tâm đang nôn nóng dáo dác nhìn quanh, trong tay cầm mấy chiếc bánh và miệng nhai ngồm ngoàm. Vừa nhác thấy Nhạc Quần y liền nói ngay:

- Tiểu tử, người đi lâu thế, mỡ quá đói nên đã lên vào nhà bếp kiếm chút gì ăn lót dạ.

Nhạc Quần thăm phi cười nghĩ:

- Người như Vô Tâm quả là sung sướng, lúc nào cũng ăn no ngủ say được, hồn nhiên vô tư như một mảnh giấy trắng!

- Tiểu tử, người cũng ăn một chút đi!

Vô Tâm chia nửa phần bánh cho Nhạc Quần, còn lại bao nhiêu bỏ vào miệng nhai lấy nhai để, loáng cái đã nuốt hết vào bụng.

Nhạc Quần đón lấy bánh nói:

- Hãy đi mau, phen này có trò hay để xem rồi!

Vô Tâm ngạc nhiên:

- Thật ra là việc gì thế này?

- Đùng lên tiếng, lát nữa tự khắc sẽ thấy!

Hai người lướt ra ngoài bờ tường, vòng qua trước cổng trang viện, ẩn thân trên một ngọn cây to phóng mắt nhìn. Chỉ thấy một cỗ xe to bốn con ngựa kéo, thùng xe chẳng có cửa neo chi cả, hệt như một rương to, ước tính có thể chứa hơn ba mươi người.

Trên cang xe có một ông lão cầm lái, không nói năng mà cũng chẳng động đậy, mái tóc bạc tung bay theo gió.

Ba người từ trong cổng đi ra, chính là Thánh Thủ Gia Cát, Độc Biển Thuộc và người thanh niên cải danh Lý Tuấn.

Khi đến sau cỗ xe, ba người chẳng biết làm thế nào lên được, bởi hướng Nhạc Quân không nhìn thấy sau cỗ xe, song chàng nghĩ hẳn là phải là có cửa.

Ông lão đánh xe vung roi, cỗ xe lập tức lao nhanh đi. Nhạc Quân cũng liền nắm tay Vô Tâm phóng xuống, ngấm ngấm đuổi theo.

Qua dấu bánh xe lăn trên mặt đất, trong thùng xe quyết không chỉ có ba bốn người, Nhạc Quân thầm nhủ:

- Chẳng lẽ còn có những thanh niên khác đi tuyển phò mã nữa ư?

- o O o -